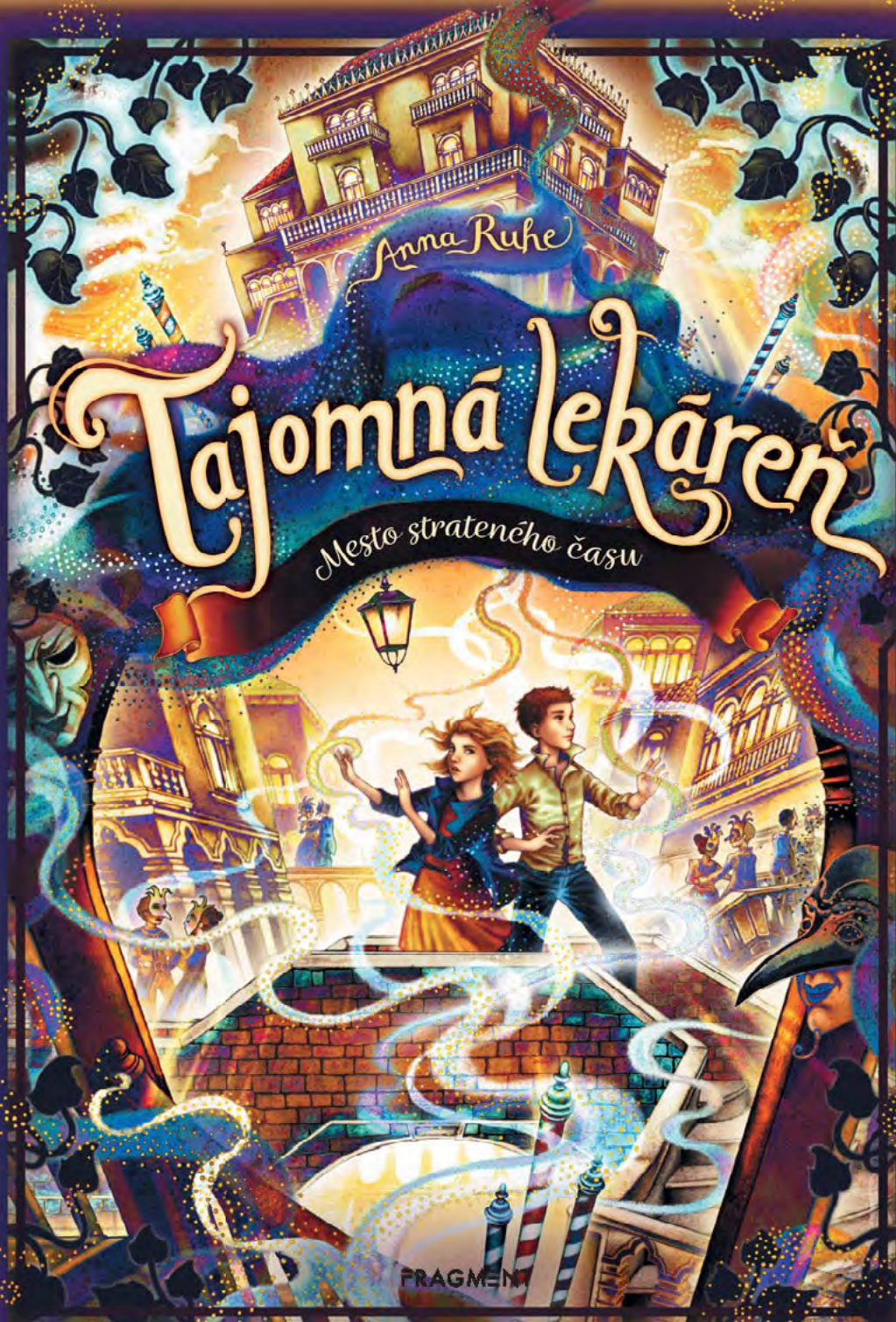

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň

Mesto strateného času

FRAGMENT

Tajomná lekáreň 5

Mesto strateného času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň 5 - Mesto strateného času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna Ruhe: *Die Duftapotheke – Die Stadt der verlorenen Zeit*

Illustrated by Claudia Carls

© 2020 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Silvia Ivanidesová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4841-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4855-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4856-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4854-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekárň

Mesto strateného času

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

Pre Luka & Mila

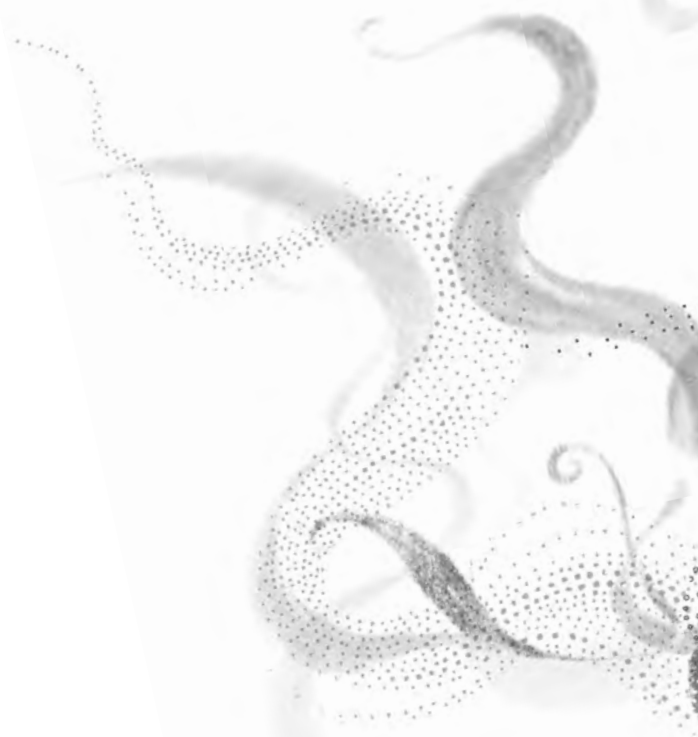
Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. V súčasnosti žije s rodinou v Berlíne.

Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

„Vône sú pre vykladača vôní
ako okuliare, cez ktoré dokáže
jasne rozpoznať pocity ostatných.

Aj keby ho temnota
pripravila o zrak.“

Elodie de Richemontová, Benátky 2020

1

Vstupnú halu vyplňalo ticho. Studené a temné ticho, na aké človek môže natrafiť iba v prázdnych domoch. Nikde nesvietilo svetlo a pach prachu a odstátého vzduchu prezrádzal, že v dome už celé dni nikto neotvoril dvere alebo okná.

Boli sme sami.

A prišli sme neskoro.

Mats vedľa mňa si zhlboka povzdychol, lebo hlavou mu očividne prebleskla rovnaká myšlienka. Otočila som sa k Daanovi a Bonskému a snažila

som sa niečo vydedukovať zo zvrátených obočí a vrások na čelách oboch mužov. No skôr než som im stihla niečo zašepkať, Bonsky si priložil ukazovák k perám.

Pomaly sa blížil k veľkému schodisku bez toho, aby jeho podrážky vydávali na dlážke nejaký zvuk. Bonsky však nestúpал po schodoch, ale odbočil doprava do salónov, v ktorých mal ešte pred pár mesiacmi Syrell de Richemont svoje múzeum vôní. Za sklenenými tabuľami vitrín stáli v radoch zdobené flakóny.

Pri spomienke na moju poslednú návštevu v týchto miestnostiach sa mi stiahol žalúdok. Nebolo to tak dávno, čo ma tu Elodie vystavila *Oblaku poddanstva* a spravila zo mňa svoju bábkú.

Bonsky nám pokynul, aby sme zostali stáť. Obor ako vždy nepovedal ani jedno jediné slovo, no ani nemusel. Tie nehybné črty tváre sme už dobre poznali. Jeho mohutná postava a tmavý kabát siahajúci až po zem vo mne zároveň vzbudzovali opatrnosť, hoci som vedela, že Bonsky je celkom na našej strane.

Poobzerala som sa. Pach zatuchnutej hliny, ktorý predtým naplňal miestnosti Večnej rezidencie, ku mne našťastie prenikal iba slabo. Odkedy tu nebývala rodina de Richemontovcov, zápach sa očividne strácal.

No aj tak mi už dávno bolo nevoľno. To súviselo najmä s *Odorom každého miesta* – Daanovou cestovnou vôňou,

ktorá nás sem preniesla rovno z nášho domu. Zo začiatku mi ten nápad s cestovaním pomocou vône pripadal megahustý: Daanovi stačí iba otvoriť flakón a môžeme byť za pár sekúnd, kde len chceme. No s každým použitím sa jeho vedľajšie účinky zhoršovali. Išlo síce iba o nevoľnosť a bolesť hlavy, ale po niekoľkých cestách za sebou sa už takmer nedali vydržať.

Bonsky sa po špičkách zakrádal ďalej popri vitrínach. Bol to zvláštny pohľad na muža ako hora, ako sa pohybuje polahučky sťa pierko. Navyše sa tu vyznal lepšie, než som predpokladala. No neprekvapovalo ma to. Bonsky bol ako kniha so siedmimi pečaťami. Nikto z nás, možno okrem Daana a Willema, o ňom takmer nič nevedel. Netušili sme, odkiaľ prišiel, kde a ako žije alebo čo sa odohráva v jeho vnútri. Napriek tomu som mu až slepo verila.

„Čo sa deje?“ zašepkal Mats za Bonským a ako prvý prerušil napäté ticho.

Obor neodpovedal, ale opäť zastal. Zdalo sa, akoby sa chcel uistiť, že tu okrem nás skutočne nik nie je. Napokon kývol smerom k druhým dverám, ktoré viedli do salóna, a vrhol na nás pohľad, akoby sme mali okamžite pochopiť, čo tým chce povedať.

„Toho som sa obával,“ začula som za sebou Daana. Sledovala som, ako pomaly kráča k Bonskému. Nadvihol si okuliare. „Edgar tu už nie je, no očividne nás očakával.“

Ukázal na dlážku, na ktorej som vôbec nič nevidela. Aj Mats na mňa vrhol začudovaný pohľad.

Zohla som sa, aby som sa na to pozrela bližšie a...
Ach!

„To nemôže byť pravda!“ Vo výške kolien som postrehla napoly priehľadnú šnúru napnutú v ráme dvier.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Mats a aj on podišiel bližšie.

Zadržala som ho, aby o šnúru nezakopol. „Edgar nám pripravil voňavú pascu.“ Potom som sa obrátila k Daanovi. „Čo myslíte, aká je to vôňa?“

Starý lekárnik voňavej lekárne si prehrabol krátke biele vlasy. „Bude lepšie, ak to vôbec nezistíme.“

Bonsky si kľakol ku koncu šnúry a otvoril rovnako dobre zamaskovanú debničku. Nachádzal sa v nej nepriehľadný flakón bez etikety, naplnený pravdepodobne nejakou vôňou z našej voňavej lekárne.

Zdalo sa, že polopriehľadné šnúry sú napojené na komplikovaný mechanizmus. Ak sa o ne človek potkne, zariadenie – dobre ukryté v debničke – vytiahne korok z flakónu. A z neho bude potom prúdiť vôňa. Skôr než sa človek nazdá.

„Ten malý diabol,“ zamumlal Daan. V jeho hlave sa oči vidne krútil kolotoč starostí a vrásky na jeho čele sa ešte viac prehĺbili. Vložil si ruky do vreciek svojho hnedého tvídového saka a behal pohľadom sem a tam. „Edgar sa

musel naozaj dlho a poriadne pripravovať, aby to všetko dokázal zrealizovať za taký krátky čas.“

V tom mal Daan pravdu. Edgar nás so svojou matkou Helene navštívil pred necelými dvomi týždňami. Ochotne som ho zobrala so sebou do voňavej lekárne, poukázala som mu magické flakóny a verila som, že ho tým poteším. Napokon, Edgar bol Willemov vnuk a Willem, bývalý záhradník vo vile Evii, už takmer patrilo do rodiny. Prečo teda nie aj Edgar?

No mýlila som sa v ňom. Nielenže zničil našu voňavú lekárňu, ale všetkých nás priviedol do nebezpečenstva. A podľa jeho posledných slov to bol asi iba začiatok.

Kým Daan ešte vždy krútil hlavou, Bonsky sa svojím typickým nehučným štýlom otočil a vracal sa z múzea voni do vstupnej haly.

Daan vyzeral, akoby sa snažil zbaviť svojich myšlienok. Potom nám kývol, aby sme ho nasledovali. „Držte sa tesne za nami. Obávam sa, že Edgar nám pripravil ešte ďalšie prekvapenia. Buďte mimoriadne opatrní, prosím!“

Kým som kráčala za Bonským a ostatnými, hnevala som sa, že sa nám tu nepodarilo Edgara zastihnúť. Nielenže nám po druhýkrát unikol, ale očividne je stále pár krokov pred nami. Po turnaji s vôňami v Anglicku sme ho takmer štyri dni hľadali, skôr než sme sa vrátili domov do vily Evie. V tom čase on už pre nás pokojne chystal voňavé

pasce a pripravoval sa na náš príchod. V duchu som zadupala nohami a nahlas zanáďavala. Keby mi výroba *Vešteckej pary* netrvala tak dlho! Tá vôňa by nám dávno prezradila, že Edgara máme hľadať vo Večnej rezidencii.

No musela som veľmi dlho dumať, lebo som sa jednoducho nedokázala sústrediť. To neustále presúvanie sa sem a tam a neistota, kam sa Edgar vyparil, ma totálne vyčerpávali. Okrem toho som si robila starosti o Ellu a Raffaela, ktorí sa spolu s nami zúčastnili na turnaji s vôňami a Edgar ich má teraz vo svojej moci. Majú sa aspoň ako-tak dobre? Stále ich ovláda pomocou *Oblaku poddanstva*?

Aj pravidelné telefonáty zo školy a neustále vypytovanie sa učiteľov na Matsa a mňa ma dosť vysilovali. Mala som pocit, že mi na vyvíjanie novej vône nezostala ani iskrička energie.

Keď som sa už-už chcela vzdať, narazila som v Daanovej starej zbierke rastlín na zaprášenú nádobku s vysušenými kvetmi púpavy. Hoci už boli také staré, že sa len ťažko dala rozoznať ich pôvodná žltá farba, zrazu ma osvietilo. Napriek prachu a všetkým tým rokom, ktoré mali tieto kvety za sebou, sa z nich šírla sotva vnímateľná vôňa. Bola rovnako nenápadná ako dobrý špión.

A tak sa mi konečne podarilo zistiť, že z extraktov z čerstvého brečtanu a púpavy, kvapky oleja z veternice a pár ďalších prísad môžem vyrobiť akúsi špiónsku vôňu.

Ibaže mi to, bohužiaľ, trvalo pridlho.

Stále som sa na seba hnevala, kým som sa zakrádala za ostatnými po chodbách Večnej rezidencie. Snažila som sa opäť sústrediť, kým mi pohľad blúdil po nástenných maľbách, sochách a zlatej štukovej výzdobe. Hoci tu určite už dlho nikto neleštil dlážku, predsa sa ligotala ako nová.

Na čele nášho sprievodu kráča Daan. Cestou sme stále objavovali nové Edgarove neviditeľné voňavé pasce, o ktoré som sa dvakrát takmer potkla, keby ma Bonsky v poslednej sekunde nezadržal. Edgar ich fakt dobre zamaskoval.

„Nemali by sme jednu z nich spustiť?“ navrhla som.
„Možno by nám tie pasce niečo prezradili... nejakú nechcenú voňavú stopu.“

Daan zastal tak náhle, až som doňho takmer narazila.
„Existuje drobná šanca, že by nám to pomohlo, ale je to iba drobnučká šanca oproti určite nie malému nebezpečenstvu, ktoré by sme riskovali.“ Hľadel na mňa prižmúrenými očami. „Musíme postupovať mimoriadne obozretné, Luci! Zdá sa, že Edgara je ťažké odhadnúť.“

„To bol iba nápad,“ zamumlala som. „Napokon, nerobíme celý čas nič iné, len pobehujeme v Edgarových stopách a robíme to, čo od nás aj tak očakáva.“

Len som si povzdychla, keď na mňa Daan vrhol karhavý pohľad a kráčaľ ďalej bez toho, aby sa vrátil k môjmu

návrhu. Isteže som chápala, čo tým chcel povedať. Bolo by šialené zámerne spustiť jednu z pascí bez toho, aby sme vedeli, čo sa stane. Lenže niečo urobiť musíme! Nemôžeme celé týždne pobehovať sem a tam a dovoliť, aby nás Edgar vodil za nos.

Napriek tomu som si zahryzla do jazyka a nepovedala som nič.

Medzičasom sme kráčali po jednej z chodieb na prvom poschodí. Bolo mi zima a v chýbajúcom svetle lúčov iba rástla moja netrpezlivosť.

Daan otvoril posledné dvere na konci chodby. Po tom tichu sme pri ich zavrzganí na okamih zmeraveli ako sochy. Iba Bonsky si z rachotu pántov nič nerobil a prvý vstúpil do miestnosti.

Pred radom okien trónil písací stôl z tmavého dreva. Toto bola určite stará pracovňa Syrella de Richemonta.

„Skvelé!“ Daan nás privolal bližšie k stolu. S úsmevom sa otočil ku mne. „Viem, že máš pravdu, Luci. Nemôžeme iba pobehovať za Edgarom. Preto som o niečom uvažoval.“ Položil svoj kufrík s vôňami na písací stôl a odopol na ňom dve staromódne spony.

Postavila som sa vedľa neho a skúmala fľašky s vôňami, ktoré v kufríku pestro bublali.

„Pozrime sa, čo sa tu odohrávalo pred... povedzme štyrmi dňami.“ Daan zažmurkal, siahol po tenkom svetloružovom bublajúcom flakóne a zdvihol ho do výšky.

Ten flakón som okamžite spoznala. Išlo o jednu z vôní ohýbajúcich čas, ktorú Hanne raz potajomky otvorila vo voňavej lekárni, aby lepšie porozumela niečomu z minulosti. V napätí som sledovala Daana, ako pomaly odzát-koval *Vôňu všetkých čias*.

Z fľašky sa valili svetloružové oblaky, ktoré nás zahalili. Do nosa mi stúpila orgovánová vôňa. Na pár sekúnd som musela zavrieť oči, aby som zacítila jednotlivé zložky vône a nechala ich na seba pôsobiť.

Potom som začula hlasy osôb, ktoré sa tu museli nedávno zdržiavať. Otvorila som oči a hľadela rovno do Edgarovej tváre, ktorá sa predou mnou mihala ako neostrá projekcia. Bolo to skutočne ako vtedy, keď flakón otvorila Hanne. Aj Edgar vyzeral rovnako ako pred tromi týždňami, keď som ho ešte považovala za svojho priateľa. Keď som netušila, že nás zradil. Jeho hranatá tvár lemovaná tmavými vlnitými vlasmi pôsobila tak dospelo a ešte viac z nej vyžarovala tá hrozivá sebaistota, z ktorej mi už počas turnaja naskakovala husia koža.

„Spravil som všetky opatrenia,“ doliehal ku mne Edgarov hlas, zatiaľ čo sa jeho polopriesvitná verzia oprela v kresle pri stole. Zabuchol knižku, odsunul ju nabok

a zahľadel sa niekam za mňa. Za chrbtom som počula nejaký zvuk, čosi sa tam hýbalo. Okamžite som sa otočila a zbadala ďalšieho polopriesvitného muža, ktorý smeroval k písaciemu stolu. Daan o krok ustúpil, aby tá mihotavá spomienka neprešla cez neho ako duch.

Ten muž bol ešte mladý. Namiesto uniformy sluhu mal oblečené rifle a tričko, hoci by som prisahala, že išlo o jedného z bývalých zamestnancov vo Večnej rezidencii. Držal pred sebou tácku, na ktorej stál flakón. Postavil ju pred Edgara na vyleštenú dosku stola, rovno vedľa Daanovho kufríka s vôňami.

Edgar vyzeral spokojne a vzal flakón do ruky. Uvažovala som, aká vôňa to asi bola, no musela som priznať, že nemám ani najmenšieho tušenia. Mohlo v tom byť hocičo. Pre to mihotanie som nerozoznala, ani len či má tmavomodrú, sivú, alebo hnedú farbu. Zaškúlila som k Daanovi, no jeho kamenná tvár sústredene hľadela na to, čo sa odohrávalo pred nami.

Mihajúci sa Edgar obracal flakón vo svetle nad sebou. „Podarilo sa nám to. Teraz musíme iba...“

Od ľaku som sa strhla, pretože voňavý oblak uprostred vety zrazu prehltol slová polopriesvitného Edgara a všetko sa stratilo v hmle. Pár sekúnd sme nič nepočuli ani nevideli, až kým sa oblak znova nerozplynul a mihajúci obraz pred nami sa, jemne posunutý, opäť začal hýbať.

Čo to bolo? začudovala som sa. Skôr než mi mohol niekto vysvetliť, čo sa práve udialo, po miestnosti sa rozľahol Edgarov hlas.

„Naša nová éra sa môže začať. Konečne sa všetko zmení. Absolútne všetko!“ Energicky vstal a obišiel písací stôl. „Tak dobre. Vyrazíme. Informuj ostatných, že majú vypratať rezidenciu. Ja zatiaľ všetko pripravím. A, mimochodom, dobrá práca!“

Počas chôdze Edgar potľapkal muža s táckou po pleci. Na mužovej tvári sa okamžite zjavil zvláštny výraz. Výraz, ktorý sa mi spájal s malými deťmi, keď ich človek za niečo pochválil. Mladík pri Edgarových slovách skutočne išiel puknúť od hrdosti.

Tesne pred dverami sa Edgar ešte raz otočil a jeho pohľad smeroval presne k miestu, kde som stála. Zdalo sa mi, že hľadá priamo na mňa, ale to by bola, samozrejme, hlúposť. Veď Edgar sa teraz v skutočnosti v tejto miestnosti nenachádza, len sledujeme časť akejsi spomienky.

„Postarajte sa o to, aby to tu ostalo dokonale čisté. Zameňte všetky stopy! Som si istý, že sa sem čoskoro dostavia naši priatelia, a my predsa nechceme, aby našli niečo, do čoho im nič nie je, všakže?“ Edgar sa usmial. Dokonca žmurkol – zatiaľ čo stále hľadel mojim smerom. A potom sa jeho zjav celkom pomaly rozplynul v hmle, akoby tu ani nikdy nebol.

2

„Prečo sme nedokázali rozoznať farbu toho flakónu?“ spýtala som sa.

„A čo to bolo za prerušenie?“ čudoval sa aj Mats. „Vyzeralo to, akoby sa ten voňavý kúdol zámerne prehnať spomienkou, aby ju prerušil.“

Daan zavrel svoj kufrík s vôňami. „Tiež som si to všimol.

Určite to nebola náhoda.

Nuž, obávam sa, že Edgar pred nami čosi dôležité skrýva. Niečo, čo nedokáže odhaliť ani *Vôňa všetkých čias*.“

„Čo?“ opýtal sa Mats.

„A ako?“ spýtala som sa súčasne s ním.

„Nepýtajte sa ma. Nevieľ to vysvetliť.“ Daan sa poškrabal na čele a vyzrel von oknom. „Edgar je prefíkanejší, než som si myslel. Musíme byť opatrní. Ak sa pripravil dokonca na to, že ho vystopujeme pomocou vône ohýbajúcej čas, neviem, aké eso ešte môže mať v rukáve.“

Hrýzla som si spodnú peru a obzerala som sa. Pomaly som kráčala po bývalej pracovni a musela som myslieť na Elodiinho otca. Syrell de Richemont bol kedysi vodcom Večných a presne v tejto miestnosti sedával a premýšľal, ako by mohol magické vône zneužiť na svoje ciele. Dnes leží v kóme v nemocnici a nehybne civie do stropu. V podstate je *kóma* len oficiálny záver, v skutočnosti ho zasiahla a na kameň premenila jeho vlastná vôňa.

Zaujíma sa oňho vôbec ešte niekto z Večných? Po všetkom, čo sa udialo, som si to vedela iba ťažko predstaviť. No ktovie, akí sú Veční v skutočnosti.

„Čo myslíte?“ opýtala som sa a otočila sa k ostatným. „Prečo sa Edgar uchýľil práve sem do rezidencie? Veď Večných hrozne nenávidí a...“

Bonsky pohrdavo zafučal, čím vystrašil nielen mňa, ale aj Matsa. Obor bol zvyčajne taký tichý, až človek po chvíli zabudol, že tu vlastne je.

„Obzvlášť nenávidel Syrella,“ vysvetlil Daan Bonského zlostné zafučanie. „Viete, Edgarovo správanie vlastne

vôbec nie je zvláštne. Rezidencia nebola prázdna, ale ponúkala všetko, čo Edgar potreboval: zamestnancov, množstvo flakónov z voňavej lekárne a dokonca destilačné zariadenie, s ktorým mu Ella a Raffael môžu vytvoriť nové vône. Bola preňho dokonalá. Taká dokonalá, až je udivujúce, že ju opustil.“

Daan mal pravdu. Hoci Edgar toto miesto nenávidel, poskytovalo mu všetko, čo potreboval.

Obišla som písací stôl. Niečo pod ním upútalo moju pozornosť. Na koberci ležalo voľačo hnedé. Predklonila som sa, aby som si to lepšie pozrela.

Na zemi ležal zápisník. Ešte pred chvíľou sme ho vďaka *Vôni všetkých čias* videli na stole. Bola to presne tá istá knižka, ktorú Edgar odsunul nabok. Žeby spadla zo stola? Naozaj by bolo možné, aby ju tu Edgar nechal omylom? Po všetkých tých pasciach, ktoré nám tu prichystal, by to bolo veľmi zvláštne. Napriek tomu som sa zohla, kolenačky som sa vtisla pod stôl a siahla som po starej koženej knižnej väzbe.

„*NIE!*“ počula som ešte Matsovo zvolanie a už o sekundu som pochopila, prečo skríkol. Okolo kolena sa mi napla šnúra a urobila *plop*. Napriek tomu som siahla po knihe a zasunula si ju pod pazuchu. Do nosa mi stúpал ostrý nedefinovateľný chemický zápach. V tom istom okamihu som zbadala otvorený flakón. Ležal rovno vedľa mňa,

skrytý za jednou nohou písacieho stola. Nestúpali z neho viditeľné voňavé oblaky ako pri vôňach z našej voňavej lekárne. No ďalej som sa vo svojich úvahách nedostala. Vôňa sa postarala o zvyšok.

Akoby som z diaľky pozorovala sama seba, cítila som, ako časti môjho tela postupne strácajú silu. Už s prvým nádychom sa mi začali podlamovať kolená. Keby som nekláčala na zemi, spadla by som ako podťatá. Začal sa mi dvíhať žalúdok a zmeraveli mi končeky prstov. Sťažka som dýchala a pohľad mi zastrel akýsi závoj. No nielen pohľad sa mi zahmlil, ale aj myseľ. Každá myšlienka bola zrazu rozmazaná. Šírla sa vo mne otupenosť, ktorá ma postupne vypla. Zavrela som oči a cítila som, ako ma niekto vytiahol spod stola a zdvihol na nohy. Podľa vône som spoznala, kto ma pritisol k sebe.

Mats.

Do ucha mi doliehali tlmené hlasy. Daan niečo zreval a súčasne ma niekto schmatol. Rozmazane som videla Bonského, ktorý ma zobral Matsovi z náruče a vyložil si ma na chrbát.

Zrazu sa všetko zbehlo veľmi rýchlo. Niekto za nami zaplesol dvere, zatiaľ čo sa pred mojimi očami mihali tapety na chodbe. Mykalo mnou sem a tam. Zachytila som zvuky dupotajúcich podrážok na schodoch. Potom všetko stmavlo.

Z posledných síl som sa prinútila otvoriť oči. Oslepovalo ma ostré svetlo. Slnéčné svetlo. Ležala som na zemi a lapala po dychu. Postupne som niečo rozoznávala.

Vtom sa nado mňa sklonil Bonsky a zakryl slnko svojou hlavou. Oči mal obrovské a presúval pohľad odo mňa k Matsovi, potom k Daanovi a naspäť ku mne.

Pomaly som sa dokázala zorientovať. Boli sme vonku na nádvorí Večnej rezidencie. Čo sa stalo? Netrvalo dlho, kým sa mi vrátili spomienky a zahanbená vlastnou hlúposťou som stisla pery. Dala som sa dobehnúť Edgarom!

„Je...“ vyjachtala som, „... je mi to ľúto. Naozaj som si myslela, že Edgarovi tá knižka spadla omylom a že... by nám mohla... pomôcť ho nájsť.“

Daan držal zápisník v ruke. Skúmal ho obratnými prstami, zatiaľ čo ma Mats podopieral. Prekvapilo ma to. Od návratu z Anglicka si odo mňa Mats väčšinou udržiaval odstup. Nebol nepriateľský ani nahneváný, no akoby premýšľal o niečom, čo ho odo mňa vzdalovalo – a pritom som vždy pocítila jemné bodnutie.

„To je v pohode, Luci.“ Mats sa na mňa usmial. „Nemúsiš sa ospravedlňovať. Ja by som zareagoval rovnako, keby som tú knižku zbadal skôr než ty. Hlavne sme radi, že sa už cítiš lepšie.“ Zmĺkol a zvrátil obočie. „Cítiš sa lepšie, však?“

„Hej, jasné.“ Zahľadela som sa do jeho hnedých očí a bola som mu nekonečne vďačná, že mi nič nevyčíta.

Aj Bonsky ma potľapkal po pleci, potom sa otočil k Daanovi a šťuchol ho do boku. Viditeľne zmätený starý lekárnik sa k nemu obrátil. Bonsky naňho veľavravne upieral pohľad.

Chvíľku trvalo, kým sa Daan prebral zo svojich myšlienok a pozrel sa na mňa. „Ehm... samozrejme,“ poznamenal. „Také veci sa stávajú. S touto mierou prefíkanosti asi nik z nás nepočítal. Len buď nabudúce opatrnejšia, prosím. Edgar je... to všetko je...“ Pošúchal si čelo. „Neuveriteľné!“

„Čo vlastne bolo v tej voňavej pasci?“ spýtala som sa.

Daan si zložil okuliare a vyčistil si sklá. „Poriadne silný omamný prostriedok. S prudkým účinkom. Ktorý sa našťastie po chvíli stratí. Dobré, že Mats tak rýchlo zareagoval a odtiahol ťa preč, inak by si spala ešte hodnú chvíľu.“ Kým Daan hovoril, znova akoby hľadel cezo mňa a opäť sa zahĺbil do svojich myšlienok. „Zmes vôní... ktorej sa Edgar vystavil v Anglicku. Tá mi spôsobuje omnoho väčší hlavybôľ.“

Chvíľku mi trvalo, kým som pochopila, že Daan už nehovorí o voňavej pasci, ktorá ma omámila, ale o niečom úplne inom. Na konci turnaja, keď nám všetkým pomaly dochádzalo, že Edgar vôbec nie je na našej strane, zrazu na seba použil tri veľmi mocné vône súčasne: *Vôňu Večnosti*, *Vôňu všetkých čias* a *Odor každého miesta*. Potom

jednoducho zmizol. Rozplynul sa v kúdoloch, akoby to bola tá najjednoduchšia vec na svete.

„V posledných dňoch som sa neustále snažil nájsť slabé miesta tej zmesi vôní,“ pokračoval Daan. „Edgar si ňou predĺžil život, toľko vieme. A navyše môže cestovať do minulosti.“

„No nemôže ju zmeniť, či áno?“ Aspoň toľko som o *Vôni všetkých čias* vedela.

„Nie, nemôže.“ Daan si opäť prehrabol biele vlasy. „Našťastie je v minulosti takpovediac iba návštevníkom. Nikto si ho tam nevšimne. Edgar si ju môže pozrieť, no nemá žiadny vplyv na minulé udalosti. Nemôže zmeniť nič na priebehu svojho života.“ Daan si vzdychol. „No nesmieme to podceňovať. Minulosť obsahuje mnohé tajomstvá. Keby Edgar chcel, mohol by pomocou tejto schopnosti zistiť každý detail o nás a našich plánoch. Možnože už aj všeličo zisť. Mohol nás pozorovať hocikde a hocikedy. Táto schopnosť mu poskytuje nielen úžasný prehľad, ale, bohužiaľ...“ Daan sa zasekol a obzrel sa smerom k Večnej rezidencii. „Bohužiaľ má k dispozícii možnosti, ktoré si ani nechcem predstavovať. S *Vôňou večnosti*, *Vôňou všetkých čias* a *Odorom každého miesta* zmiešal tri skutočne mocné vône. Takto bude vždy o krok pred nami a ja neviem, ako by sme tej zmesi mohli čeliť. Napokon, ide o *večné vône*. Ich účinok sa možno stratí po mesiacoch či rokoch, alebo vôbec nie.“

„Ale...“ zachripela som. „Musí proti tej zmesi existovať nejaký prostriedok! Len... treba poriadne hľadať! A čo *Vôňa konečnosti*?“

Daan na mňa uprel hrejivý pohľad a usmial sa, ako sa človek zvyčajne usmieva na niekoho, s kým súcíť. Súčasne pokrútil hlavou. „Edgarova zmes sa skladá z mojich troch najmocnejších vôní. Pochybujem, že *Vôňa konečnosti* proti nej niečo zmôže.“

To ma celkom odrovnalo. Zároveň som cítila, ako vo mne vzkypela zlosť. Daan predsa nemôže tvrdiť, že nemáme nijakú šancu! Doteraz sme vždy našli nejaké riešenie, nech to zo začiatku vyzeralo hocijako beznádejne. Nemôže existovať jedna vôňa, ktorá by bola nadradená všetkým ostatným!

„Edgar predsa nie je ani vykladač vôní,“ počula som Matsov hlas, ktorý pribrzdil paniku v mojej hlave. „A Ella s Raffaelom sotva ovládajú svoj talent. Ak sú aj skutočne vykladačmi, určite ešte poriadne nevedia, čo s tým. Luci to vie! Nehovoriac o Elodie de Richemontovej. A aj vy ste boli vykladačom vôní. Ako by mohol mať Edgar proti nám vôbec nejakú šancu? Nemá početnú prevahu a ani zďaleka taký talent ako vy.“

Vydýchla som. Mats má pravdu. Edgar nie je vykladač vôní. Daan však svoju schopnosť stratil pred mnohými rokmi. Už nie je vykladačom. A Elodie...

Elodie stále je vykladačka vôní, navyše aj dosť mocná. Ale nedôverujem jej.

Daan nasadil ten svoj hlúpy súcitný úsmev, ktorým nás chcel očividne utešiť, ale mňa ním iba väčšmi nazlostil. „Uvidíme,“ poznamenal. „Teraz sa však vráťme do voňavej lekárne. Tu rozhodne nezistíme, čo pred nami Edgar tají. Budeme pátrať inde.“

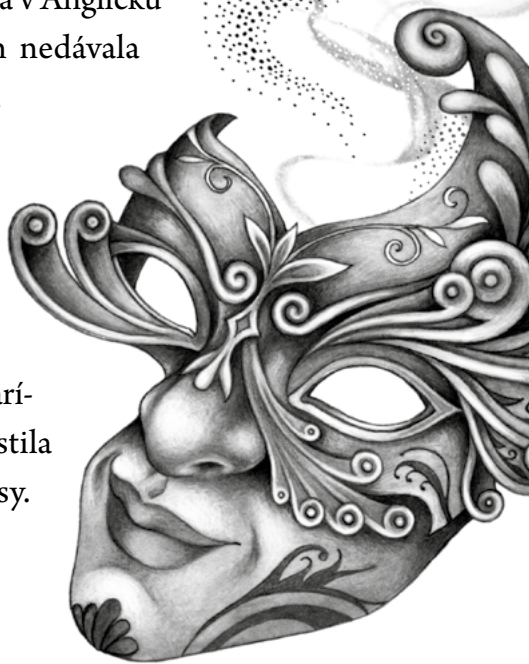
Chytili sme sa za ruky a prizerali sme sa, ako Daan opäť vytiahol zo svojho kufríka *Odor každého miesta*. Okamžite nás obklopil svetlomodrý vír a my sme sa vzniesli do vzduchu.

Keď naše nohy drsne pristáli na zemi, rozoznala som cez rozplývajúcu sa paru obrysy vily Evie.

3

Hoci som bola doma už dve hodiny, stále mi dunelo v hlave. Aspoňže nevoľnosť zoslabla a bola som opäť schopná odpovedať na Bennove otázky. Znova som ho tuho objala. Od turnaja v Anglicku som sa cítila hrozne, že som nedávala pozor na svojho malého brata.

„Au!“ zjojkol Benno, lebo moje objatia boli príliš silné a asi už aj otravné. Jemu sa vôbec nezdalo, že som bola dlho preč, tak rýchlo nás *Odor každého miesta* preniesol do Paríža a späť. Takže som ho pustila a iba som mu postrapatila vlasy.

„Prosíš si ešte?“ spýtal sa ma ocko.

„Jasné!“ odvetila som a spolu s Bennom sme nastavili tanieri, ktoré veľkoryso naplnil novou porciou ryžovej kaše.

Mama s ockom boli ešte vždy pod vplyvom *Bezstarostných tónov*, z čoho som mala nesmierne výčitky svedomia. Ledva som dokázala zniest, ako málo sa zaujímali o dianie okolo seba. Vôňa im z hláv doslova vyfúkla všetky starosti. Bolo síce veľmi praktické, že sme našim rodičom nemuseli nič vysvetľovať a jednoducho sme mohli sami rozhodovať o tom, čo urobíme, napriek tomu ma trápil pocit viny, lebo oni nevedeli, čo sa s nimi deje. V duchu som si stále pripomínala, že to všetko robím iba preto, aby sme vystopovali Ellu a Raffaela, inak by som nemohla byť tu a zároveň chodiť do školy. Nikdy by sme im niečo také neurobili, keby sa situácia tak nezhoršila. Napriek tomu som vedela, že to nie je správne. Niekedy aj tie najlepšie úmysly môžu byť všelijaké, len nie dobré.

Kým som si vkladala do úst ďalšiu lyžicu kaše, predsavzala som si, že svojim rodičom už nikdy nič také neurobím. Čo najsôr nájdem iné riešenie. S týmto predsavzatím som ďalej načúvala maminmu a ockovmu rozhovoru. Potom som dojedla a vstala od stola.

„Bolo to veľmi chutné, oci!“ zvolala som a napriek protestom som ťahala Benna za sebou. „My ešte ideme, ehm... trochu na čerstvý vzduch.“

„Ach, jasné.“ Ocko mi opätoval úsmev a jedol ďalej. „Proste robte, čo chcete. Všetko ostatné je čisté mrhanie časom.“

Za normálnych okolností by som sa zasmiala a poďakovala mu, že už nikdy nebudem musieť pomáhať v domácnosti. Ibaže to nebol vtip.

Mama si zatiaľ listovala v novinách. Aspoň to sa nezmenilo. Hoci si zo správ už nerobila ťažkú hlavu, predsa len ich ešte čítala. „Zabavte sa!“ zašvitorila bez toho, aby zdvihla oči, kým sme vyšli z kuchyne.

„Ale ja chcem ešte jeden tanier mliečnej ryže,“ sťažoval sa Benno a snažil sa ma zadržať na chodbe. No ja som potriasla hlavou v štýle prísnej veľkej sestry.

„Už na to nemáme čas. Neskôr môžeš ešte niečo zjesť, dobre? Teraz musíme ísť do voňavej lekárne.“

Prednedávnom by som o našom tajomstve nehovorila tak nahlas. No mama s ockom teraz aj tak počuli iba to, čo chceli počuť.

„No dobre,“ povzdychol si môj malý brat a cupkal za mnou. Musela som uznať, že už vôbec nie je *taký* malý. Len podľa môjho tónu vedel raz-dva vycítiť, či je niečo dôležité, alebo nie.

V skleníku rovno za našou starou vilou bolo všetko ako vždy. O zmeny sa starala iba rozličná doba kvitnutia nespočetných druhov rastlín. Po všetkom, čo sa udialo, som si skleník oblúbila ešte viac. Všetko sa tu menilo v pravidelných intervaloch. Podľa ročného obdobia naplňali skleník nové farby a vône. Na rastliny sa dalo spoľahnúť. Každý rok znova vyrástli, zakvitli a potom zvädli, aby to zopakovali v nasledujúcej sezóne. Mala som z toho pocit nesmrteľnosti, a tak som vnímala aj voňavú lekárneň. Vra-vela som si, že aj ona nanovo rozkvitne. Rovnako ako rastliny vstane z popola so všetkým svojim čarom a leskom.

Kým som schádzala dolu schodmi do tajnej chodby, ktorá viedla do voňavej lekárne, Benno kráčať tesne za mnou. Toľkokrát sme tadeto prechádzali, ibaže dnes to bolo o čosi ťažšie. Zhlboka som vydýchla, keď som otvorila dvere, za ktorými sa lekárneň ukrývala.

Čakala som, že ma hneď privíta známy mix vôní. A to sa aj stalo. Naša lekárneň voňala úžasne ako vždy. No už v nasledujúcom okamihu som posmutnela. Najradšej by som pri tom pohľade zavrela oči, len aby som nevidela, čo sa nachádza pred nami. Pestré bublanie, kľokotanie a ligot mnohých flakónov – to všetko bolo preč. Pohľad na spúšť, ktorú tu zanechali Edgarovi ľudia, mi vždy znova spôsobil takmer fyzickú bolesť. Hoci od nášho návratu z Anglicka uplynuli už dva týždne, stále to tu vyzeralo zle.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajomná lekárneň - Mesto strateného času.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našom webu si môžete zakúpiť celú knihu.